

началници-ти подкупихъ, и тѣ ся нарѣкохъ, безъ да ги досрагѣ по-не, самозванни прѣдставители на цѣль Българскы народъ, и ся отнесохъ да молятъ папъ Пія IX-ый, за да прибере Бъл. народъ въ казухы-ты на своѣхъ-тѣ черковъ. Едни отъ тыя самозванны прѣдставители истиннѣ работяхъ по интересы-ты на народа, нѣ повече-то подѣ було-то на патриотисма глѣдахъ за себе си. Грыцка-та патриаршія, и тя намѣсто да дойдяше на себе си въ тыя опасны за православіе-то минуты, съ ината си и равнодушіе-то си спомогъ още повече въ успѣхы-ты на пропагандъ-тѣ. И тѣй на 18-ый Декемврія 1860 г. ся подписа актъ-тѣ на съединеніе-то отъ еднѣ сбирцинѣ распалены Българи, между кой-то двамина Архимандрити и двамина Священници, и ся подаде на Брюнони, папскыя викарій въ Цариградъ, дѣто пропаганда-та наскоро слѣдъ това отвори и еднѣ приврѣмненѣ черковъ за новы-ты уніаты, като имъ испроси съврѣменно отъ правителство-то и припознаваніе-то за особить Миллетъ-Булгаръ Католиги, независимъ черковно-политически отъ Гр. патриаршіѣ. Послѣ самъ Боре поведе едина отъ Архимандрыты-ты, Дѣда Іосифа Соколскый, придруженъ отъ диакона си Рафаела и двамина душъ міряны, та го заведе въ Римъ, дѣто на 8-ый Априлія 1861 г. тържественно ся рѣкоположи отъ папъ-тѣ за Българо-униатскы Архиепископъ.

Дѣдо Іосифъ ходи въ Римъ и ся върнѣ, посрѣщнѣтъ много тържественно, и скоро награденъ съ титулъ-тѣ Бъл. Патриархъ, коѣхъ-то му издѣйствува пропаганда-та отъ Портъ-тѣ съ цѣль, че тя ще примѣне въ кошаръ-тѣ на Католици-ты цѣлыя народъ. Нѣ тя и сега ся излѣга, и много по-злѣ отъ другъ пѣтъ, и като да ся убѣди вече, че Българинъ-тѣ никога нѣма да стане Католикъ, нити униатинъ. Дѣдо Іосифъ, ако и простъ и неученъ, нѣ патри-отъ ся съгласи да приеме уніѣ тѣ, зашто-то мысляше, че прави съ това на народа си добро, както го убѣдихъ, че не ся поврежда отъ това нити най-малко бащина-та му вѣра, нити пѣкъ Българскы-ты черковни обряди и обычаи; нѣ той скоро позна, че го излѣгали, та станѣлъ орждіе на нѣколцинѣ, продадени души. Него го карахъ вече да чете Символа съ прибавленіе-то и отъ Сына, а това го безпокояше, — съвѣсть-та му го грызаше и мѣчаше, па хванѣ да мысли, какъ да ся избави отъ това лоше за него положеніе. Мысли, и измысли го, да побѣгне. Тѣй три недѣли слѣдъ завръщаніе-то си отъ Римъ, новыи Българо-униатскый Патриархъ ся озѣва на 18-ый Юнія 1861 г. въ Россіѣ, дѣто си е и до днесъ въ Києво-печерскый монастырь. Като него направихъ